

Kedves testvéreim a hit által!

A múlt héten Berekfürdön 4 napos egyházmegyei presbiteri konferencián vettünk részt néhányan a gyülekezetünkben, és élményekben gazdagon tértünk haza. Csaknem 70-en voltunk összesen az egyházmegyéből, mégis a nagy létszámú csapat a sokszínűsége mellett valami olyan különös közös hittel, reménységgel, szeretettel volt együtt, amire talán senki sem számított. Erről az együttlétről valószínűleg lesz majd a későbbiekben vagy a gyülekezeti lapunkban, vagy pedig itt valamelyik istentiszteleten részletesebb beszámoló is, így én most nem erre teszek kísérletet, hanem a 4 együtt töltött nap első közösségi alkalmának igéjéről kívánok beszélni, ami a folytatásnak is megadta a lendületet, és ez az, hogy Isten a dicsőségét Krisztusban mutatta meg.

Most hagyjuk a nem hívők gondolkodásmódját, akik számára Isten nincs is, tehát vagy elméletben nincs, magyarul nem hisznek a létezésében, vagy pedig gyakorlatban nincs, tehát nem foglalkoznak vele, életükre nincsen semmilyen különösebb hatással. Most magunkkal foglalkozunk, a hívő emberekkel, akik hiszik, hogy Isten van, sőt vallják azt is, hogy ez fontos dolog számukra.

Mi mindannyian, akik hiszünk Istenben, őt dicsőségesnek látjuk. Mi is a dicsőség? Tulajdonképpen sok szóval fordítható a görög szövegű doxa szó. Lehet fény, ragyogás, hírnév, tisztesség, pompa, megbecsülés, valaminek a súlyossága, komolyan veendő mivolta, és ehhez hasonló jelentések.

Miben is látjuk Isten dicsőségét? Rendszerint abban, ahol valami nagyon látványos dolog történik. Szeretjük az Isten dicsőségét felmutatni tele templommal, és szégyenkeznünk, hogy kevesen vagyunk templomba járók, mint, ha a több ember jobban szolgálná Isten dicsőségét, pedig nyilván nem. Szeretünk dicsekedni csodákkal, hogy milyen gyógyulások történtek, miközben a beteg tagokra rávetül a gyanú árnyéka, hogy minden rendben van-e a hitükkel? Isten dicsőségét látjuk az egyházi jellegű művészetben, a szép úrvacsorai asztali terítőkből, a díszes úrvacsorai kelyhekben, a gyönyörű orgonazenékben, a megragadó igehirdetésekből, a fenséges templomokban, a remekül sikerült egyházi rendezvényekben, mint amilyen volt például a berekfürdői konferencia. Isten dicsőségeként kápráztat el minket a jól felépített egyházi rend, mint például a római katolikusoknál a pápaság intézménye, vagy protestánsoknál egy amerikai megachurch, vagyis megannyi nagy gyülekezet. Ide sorolhatók a tehetségek is, a különleges produkciókkal, képességekkel megáldott emberek, amiknél nagyon tanulságos, hogy az efézusi levél, ami a református bibliaolvasó kalauz szerint napi lelki olvasmányunk, a lelki ajándékoknál nem győzi hangsúlyozni, hogy ezek egymást kiegészítő töredék tehetségek csupán és nem egymás elkápráztatására van, és arra sem, hogy ettől bárki üdvözülne érezhesse magát. Nem véletlen egyébként, hogy a tehetségkutató versenyeket olyan szívesen nézik máig az emberek. Van valami isteni ezekben az emberekben, ezekben a tehetségekben. Pál apostol ezért írja azt, hogy mi, apostolok, akik a római birodalomban különleges képességekkel hirdetjük a Krisztust, nem magunkat hirdetjük, mint dicsőséges isteni dolgot, isteni eszközt, közvetítőt, médiumot, hanem csakis Jézus Krisztust. Jézust, aki a sötétségben ragyogott fel. Sötétségben ragyogott fel.

Ez egy kijózanító mondat arra nézve, hogy a dicsőség nem olyan dolog, ami rendszeresen és átfogóan beragyogja az emberiséget, vagy a történetét, hanem a dicsőségtelen, a dicstelen emberiség számára jelent meg Isten dicsősége.

A nem hívő emberek rendszerint emberekben találják meg azt, ami számukra isteni élményt ad, például Augustus császár, aki egyfajta jólétet és békét hozott a római birodalomnak, megkapta a „fenséges” dicsőségnevet, de ez az istenivé emelt érzés lehet a technikai eszközök istenítése is, hiszen mindegyik valami csodás jövőt sugall, ami aztán később persze nem lesz az. Toronyépület, háztartási gépek, repülőgépek, sőt űrhajók, rádió és tévé, internet, okostelefon, mind-mind azt hitették el sokakkal, hogy ezek egy isteni jövőt hoznak majd az emberiségnek. Nem így lett.

Az a baj, hogy a hívő emberek is hasonlóak akkor, amikor Isten dicsőségét például szentekben találták meg, mint akár Sárkányölő Szent Györgyben, aki nyilvánvalóan nem ölt sárkányt, vagy Loyolai Szent Ignácban, aki nagyon lelkesen irtotta a nem római katolikusokat, meg mindenféle szentekben, vagy egyházatyákban. Mi meg protestánsok persze Kálvinban, aki megégette Szervé Mihályt. Igaz, Szent Ignác a csodálatos lelkigyakorlataival emeli fel lelkünket, Kálvin pedig az egyház intézménye működésének biblikus irányelveivel és azok nagyon alapos kidolgozásával, de azért mindenképpen tisztában kell lennünk azzal, hogy a rájuk eső fény vajon nem Isten tisztán látását takarja-e?

A Biblia egyébként Isten dicsőségét számos esetben a természetben és csodás történetekben látja: a teremtésben, viharban, tengerben, fényjelenségben, látványt takaró felhőben, istentelen embereket érő csapásban, sziklából fakadó vízben, Lázár feltámasztásában, aztán a templomban is és a gyülekezetben is, sőt angyali megjelenésben is, de azért a leginkább Jézusban. Mindebből az következik, hogy nem bűn Jézuson kívül látni Isten dicsőségét, de... De azért az nagy baj, amikor Jézusban nem látja, vagy nem keresi az egyház annyira Isten dicsőségét, mint másban. Segítse a mai alkalmunk azt, hogy nem éadjuk be mással, mint Jézus ragyogásával. Lássunk egy pár szempontot, hogy mi is jellemzi Jézus istenségének dicsőségét?

1. Maradva igénykél ő a sötétségből ragyogott és nem sötétség fölött. Jézus nem mintegy égi színházat mutatott be nekünk, hanem közöttünk élt, velünk, és tetteinek, cselekedeteinek világossága a létező legközelebről ragyogta be kortársait. A nyomorúságok közt ragyogott. A feltámadása is nem valamilyen fricska volt ellenségei felé, hanem annak a diadalma, hogy a fény győz a sötétség felett, a jó a rossz felett, az Isten a Sátán felett, az igazság a hazugság felett. Ezek nem távoli ragyogások, hanem minket beragyogó örömhírek.

2. Az ő dicsősége rejtett, és csak a hit látja meg. Jézusnak nem volt szép termete, nem mutatott fel papsággal, vagy politikusokkal valami nagyszerűt, hanem a világon egyedülként tanította és élénk élte az igaz emberséget, Istent pedig a létező legközelebbre hozta az általa hívők számára. Ennek hatalmas jelentősége van, mégis a zsidók máig várnak egy nacionalista Messiást, a keresztyének pedig szeretik felvenni a világgal a versenyt, hogy Isten dicsőségét láttassuk, holott az az ő dolga, hogy azt éppen felmutatja-e, vagy nem. Jézus olykor tett csodákat, de ezek csak jelek voltak és nem csúcspontok.

3. Jézus dicsősége szenvedéssel van összekötve. Már Jézus 12 tanítványa közül is voltak, akik ezt ki akarták kerülni, és azóta is divatos a jólét és egészség evangéliuma, amit magukat keresztyéneknek vallók hirdetnek, de akik egyáltalán nem Jézust utánozzák. Isten dicsőségét akarod látni? Menj el egy egyházi fogatékos otthonba, és meg fogod látni! Menj el egy komoly hitű súlyos beteg keresztyént látogatni és meg fogod látni! Láss valaki olyan keresztyént, aki az ellenségeit nem anyázza, nem ellenséget lát bennük, hanem felebarátot, akit barátta varázsolt szívében azzal, hogy szereti és jót kíván neki!

4. Jézus élete a mindennapok hosszmetsete által mutatott dicsőséget és nem annyira itt-ott, olykor-olykor. Persze, voltak kiemelt események, amikben karakteresen volt látható Isten dicsősége, de alapvetően mégis Jézus életének egésze az, amiben átragyog Isten dicsősége. A hosszmetset az, amiben láthatjuk, hogy számára nem volt olyan ember, akivel ne tudott volna valami jót kezdeni. A hosszmetsetben látjuk, hogy nem jó akart lenni, hanem Isten akaratát cselekvő. A hosszmetsetben látjuk, hogy nem szabályrendszerre hívott, hanem szabadságra. A hosszmetsetből látjuk, hogy mit jelent teljes erővel szeretni Istent és ettől elválaszthatatlanul az embert. A hosszmetsetből látjuk, hogy a hitélettel nem egy kiszámítható rendszerbe hívott, hanem egy kihívásokkal teli életre, ahol az ember Isten áldottja lehet.

5. Jézusban nem valami isteni volt, hanem maga az Isten volt látható benne és általa. Nem félisten volt, nem valami nagyszerű történelmi alak, hanem maga az Isten emberi megjelenésben. Ezért hívják a tanítványai Úrnak és nem egyszerűen Mesternek. Aki őt látja, az látja az Atyát.

Kedves testvéreim! Isten dicsőségét a sötétségben lehet látni. Az emberi élet töredékességének, bűnös, sötét mivoltának vállalásában. Aki ezt józanul látja, az értheti meg Jézus életében, Jézus arcának, arculatának felismerésében, hogy Isten a teremtés első napjához hasonlóan általa a sötétségben világosságot teremt, és a sötét emberi szívben is világosságot gyújt. Ámen.

Imádkozzunk Áprily Lajos Bartimeus című versének szavaival!

Áprily Lajos

BARTIMEUS

Szép volt, anyám, mikor a két szelíd kéz
megérintette fénytől szűz szemem,
világgá lett a bús világtalanság,
s öröm borzongott át a lelkemen.

Koldus-kövem felett, a tér derengett,
arcom felé egy arc világított,
s káprázva néztem hívó, mély szemébe
Annak, ki jött, megállt, meggyógyított.

Szép volt, anyám, szememmel simogatni
virág selymét, gyümölcsök bársonyát,
vagy messze-húzó út ívét követni
a dús vetésű Jordán-tájon át.

Ma is csodám a csillagsűrűs éjjel,
a nyári éj, mely csóvákat hajít,
a virradat, mely kútvízhez kicsalja
a város nőit és galambjait.

Jerikó minden színe birtokom lett.
Egész világ. De meddig lesz enyém?

Tatabánya-Óvárosi Református Gyülekezet

Hamar László lelkész

Elhangzott 2024. április 14-én

Textus: II.Kor.4:5-6.

Ha börtönömbé holnap visszahullnék,
tán elhullatnám s elfelejteném

a pálma zöldjét, esti domb liláját,
barna leányrajt, bíbor rózsatőt.
De lelkem mélyén hordozom halálig,
hogy láttam Őt, anyám, hogy láttam Őt!